

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobkyně: **Golden Snack s.r.o.**, IČO 26023261
sídlem Záhostice 40, 391 55 Chýnov
zastoupená daňovým poradcem Ing. Radkem Lančíkem
sídlem Divadelní 4, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného ve věci vydání rozhodnutí o odvolání ze dne 22. 6. 2017 proti dodatečným platebním výměrům Finančního úřadu pro Jihočeský kraj, Územní pracoviště v Táboře, na daň z příjmů právnických osob a na daň z přidané hodnoty,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Krajskému soudu v Brně byla dne 1. 1. 2018 doručena žaloba, jíž se žalobkyně domáhala, aby soud žalovanému uložil povinnost vydat rozhodnutí o odvolání ze dne 22. 6. 2017 proti dodatečným platebním výměrům Finančního úřadu pro Jihočeský kraj, Územní pracoviště v Táboře, na daň z příjmů právnických osob a na daň z přidané hodnoty č. j. 1346845/17/2212-50524-303955 ze dne 22. 5. 2017, č. j. 1344969/17/2212-50524-303955 ze dne 22. 5. 2017, č. j. 1398414/17/2212-50524-303955 ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1362073/17/2212-50524-303955 ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1399722/17/2212-50524-303955 ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1373494/17/2212-50524-303955 ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1374388/17/2212-50524-303955 ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1362004/17/2212-50524-303955 ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1399539/17/2212-50524-303955 ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1398297/17/2212-50524-303955 ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1399740/17/2212-50524-303955 ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1399002/17/2212-50524-303955 ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1374310/17/2212-50524-303955 ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1361657/17/2212-50524-303955 ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1398255/17/2212-50524-303955 ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1398176/17/2212-50524-303955 ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1373338/17/2212-50524-303955 ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1399809/17/2212-50524-303955 ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1398911/17/2212-50524-303955 ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1398590/17/2212-50524-303955 ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1347693/17/2212-50524-303955 ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1398223/17/2212-50524-303955 ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1361773/17/2212-50524-303955 ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1362209/17/2212-50524-303955 ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1399768/17/2212-50524-303955 ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1373998/17/2212-50524-303955 ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1399582/17/2212-50524-303955 ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1362182/17/2212-50524-303955 ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1361863/17/2212-50524-303955 ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1374156/17/2212-50524-303955 ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1373099/17/2212-50524-303955 ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1398496/17/2212-50524-303955 ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1399120/17/2212-50524-303955 ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1374045/17/2212-50524-303955 ze dne 24. 5. 2017, ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozsudku.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Žalobkyně se žalobou domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného, kterou spatřovala v tom, že žalovaný dosud nerozhodl o jejím odvolání proti shora uvedeným dodatečným platebním výměrům na daň z příjmů právnických osob a daň z přidané hodnoty.
3. Uvedla, že dne 22. 6. 2017 podala odvolání, kdy jednou z námitek bylo, že finanční úřad věděl, že lze důvodně předpokládat, že z přijatých faktur od společnosti RAXAND s.r.o. bude doměřena daň z přidané hodnoty za listopad 2010 až listopad 2013 a daň z příjmů právnických osob za rok 2012 a 2013, a přesto daňovou kontrolu zahájil, místo aby vydal výzvu podle ust. § 145 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“). Shodně věc posoudil Krajský soud v Českých Budějovicích v rozsudku ze dne 20. 11. 2017 č. j. 51 A 37/2017-29, dostupném na www.nssoud.cz. Jestliže finanční úřad věděl, že lze důvodně předpokládat, že z přijatých faktur od společnosti RAXAND s.r.o. bude doměřena daň z přidané hodnoty za listopad 2010 až listopad 2013 a daň z příjmů právnických osob za rok 2012 a 2013, a přesto daňovou kontrolu zahájil, namísto aby vydal výzvu podle ust. § 145 odst. 2 daňového řádu, je daňová kontrola nezákonná. S odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2009, č. j. 9 Ca 308/2007-41, žalobkyně namítala, že z důvodu nezákonnosti daňové kontroly jsou nezákonné i dodatečné platební výměry vzešlé z takové daňové kontroly a je nutné je v odvolacím

řízení zrušit, protože kde není zákonný začátek, nemůže být ani zákonný konec zakončený dodatečnými platebními výměry.

4. Žalobkyně považuje za nečinnost, pokud ani přes rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 11. 2017, č. j. 51 A 37/2017-29, nebylo o odvolání ze dne 22. 6. 2017 dosud rozhodnuto. Nesouhlasí s názorem Generálního finančního ředitelství, že žalovaný není nečinný.
5. Žalobkyně má za to, že doplněním odvolání ze dne 12. 12. 2017 byl žalovaný jen informován o skutečnosti, kterou zná nebo má znát ze své úřední povinnosti, takže prodloužení lhůty pro vyřízení odvolání do 12. 1. 2018 není důvodné. Dále namítala, že prodloužení lhůty pro vyřízení odvolání do 27. 6. 2018 není nijak odůvodněno. Tvrzení Generálního finančního ředitelství, že v současné době nedošlo ke shromáždění, resp. vyhodnocení veškerých potřebných podkladů pro rozhodnutí a že tento proces stále probíhá, není podle žalobkyně důvodné, protože v rozporu s ust. § 38 odst. 4 daňového řádu chybí informace o tom, které podklady dosud chybí. Generální finanční ředitelství podle žalobkyně neuvedlo, v čem je tento případ složitý, aby si zasloužil prodlužování lhůty pro vyřízení odvolání. Žalobkyně je toho názoru, že jestliže Krajský soud v Českých Budějovicích vyložil nezákonnost daňové kontroly, jak tvrdila v odvolání, a jestliže Městský soud v Praze vyložil, že následkem nezákonné daňové kontroly jsou nezákonná veškerá navazující rozhodnutí, problém je vyřešen, žalovaný neměl důvod na nic čekat a měl o odvolání neprodleně rozhodnout. Nečinností žalovaného jsou zkrácena práva žalobkyně na projednání věci bez zbytečných průtahů garantované jí čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě, replika žalobkyně, další vyjádření žalobkyně

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě k namítanému nesouhlasu se závěrem Generálního finančního ředitelství, že žalovaný není nečinný, uvedl, že o existenci rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 11. 2017, č. j. 51 A 37/2017-29, se dozvěděl až prostřednictvím doplnění odvolání žalobkyně dne 12. 12. 2017, neboť v předmětné věci nebyl účastníkem řízení a předmětný rozsudek mu nebyl doručen. Uvedl, že v současné době přezkoumává a vyhodnocuje veškerý spisový materiál, který má k dispozici a dostatečnost podkladů pro vydání rozhodnutí tak, aby mohlo být rozhodnutí vydáno co nejdříve v rámci lhůty stanovené nadřízeným orgánem i s ohledem na výsledek řízení vedeného u Krajského soudu v Českých Budějovicích. Žalovaný poukázal na složitost celého případu i na fakt, že pro vydání rozhodnutí o odvolání je nezbytné znát všechny okolnosti a souvislosti i s ohledem na výsledek soudního řízení. Pokud soudem shledaná nezákonnost spočívala pouze ve skutečnosti, že nebyla před zahájením daňové kontroly vydána výzva dle ust. § 145 odst. 2 daňového řádu, není podle něj důvodem dodatečný platební výměr na daň pouze z tohoto důvodu „automaticky“ rušit a na meritorní přezkoumání věci jen z důvodu soudního rozhodnutí ve věci zásahové žaloby zcela rezignovat. V současné době proto žalovaný vyhodnocuje dopad rozsudku krajského soudu, probíhá proces vyhodnocení veškerých potřebných podkladů pro rozhodnutí, které má k dispozici tak, aby mohlo být rozhodnutí vydáno co nejdříve. Žalovaný uvedl, že pokud daňový subjekt doplní odvolání o zcela zásadní a novou skutečnost, u níž není vyloučeno, že případně může mít vliv na posouzení šetřené věci, a to těsně před uplynutím konce lhůty pro vyřízení odvolání dle Pokynu MF-5, nemůže očekávat, že odvolací orgán v dané věci ihned rozhodne, aniž by věc řádně přezkoumal. Žalovaný považuje za legitimní, pokud pro vyhodnocení podkladů pro rozhodnutí, posouzení obsahu doplnění

odvolání a jeho dopadu na řešenou kauzu odvolací orgán vyžaduje nezbytný časový prostor, což akceptoval i nadřízený orgán, když prodloužil lhůtu pro vyřízení dané věci. Podle žalovaného nelze souhlasit se žalobní námitkou, že existencí rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích a rozsudkem Městského soudu v Praze je problém vyřešen a meritorní přezkoumání veškerých podkladů pro rozhodnutí v odvolacím řízení je zneužitím odvolacího řízení na úkor práva žalobkyně na projednání věci bez zbytečných průtahů. Trvá na tom, že závěr Generálního finančního ředitelství, že žalovaný není nečinný, byl správný. Dle názoru žalovaného je třeba žalobu považovat za podanou neoprávněně a jednoznačně předčasně, když řízení o žalobě na nečinnost bylo zahájeno 1. 1. 2018, kdy ještě neuplynula „lhůta obvyklá“ dle Pokynu č. MF-5 (tato lhůta by uplynula až 12. 1. 2018), navíc tato lhůta byla Generálním finančním ředitelstvím prodloužena, a to pro rozhodnutí o dani z přidané hodnoty do 13. 4. 2018 a pro rozhodnutí o dani z příjmů právnických osob do 27. 6. 2018.

7. S ohledem na uvedené skutečnosti má žalovaný za to, že nebyl a není nečinný, nebyly a nejsou naplněny důvody nečinnosti uvedené v ust. § 38 daňového řádu, a žaloba není důvodná. Proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.
8. V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika žalobkyně, v níž tato především setrvala na žalobní argumentaci. K tomu doplnila, že v době žádosti o prodloužení lhůty dne 13. 12. 2017 žalovaný nevěděl o rozsudku ze dne 20. 11. 2017, č. j. 51 A 37/2017-29, důvodem pro prodloužení lhůty tedy bylo něco jiného, přičemž žalovaný neuvedl, co. Žalovaný podle žalobkyně pouze obecně hovoří o složitosti případu, aniž by konkrétně uvedl, proč muselo dojít k prodloužení lhůty k vyřízení odvolání. Žalobkyně s odkazem na ust. § 93 odst. 1 daňového řádu namítala, že pokud Krajský soud v Českých Budějovicích shledal nezákonnost daňové kontroly, důkazy získané z takové kontroly jsou nezákonné, a protože se dodatečné platební výměry o takové nezákonné důkazy opírají, jsou nezákonné i tyto dodatečné platební výměry. Dodatečné platební výměry bylo tedy podle názoru žalobkyně nutné automaticky, bez meritorního přezkumu, zrušit, a žalovaný nemusel tak dlouho vyhodnocovat dopad rozsudku krajského soudu a nemusel zkoumat, v čem spočívala nezákonnost daňové kontroly.
9. Žalobkyně doplnila svou dosavadní argumentaci podáním ze dne 10. 4. 2018, v němž odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 1 Afs 105/2012-37, a ze dne 25. 1. 2017, č. j. 4 Afs 182/2016-18, oba dostupné na www.nssoud.cz. Žalobkyně z nich dovozovala, že podporují její žalobní argumentaci; dle jejího názoru totiž z daných rozsudků plyne, že v případě, že jsou důkazy získané z nezákonné kontroly nezákonné, a pokud se dodatečné platební výměry o takové nezákonné důkazy opírají, jsou nezákonné i tyto dodatečné platební výměry, a proto je nutné tyto dodatečné platební výměry automaticky zrušit a žádné meritorní přezkoumání věci neprovádět. Není zde tedy dle žalobkyně dán pro další hodnocení, neboť dle jejího tvrzení nemá žalovaný žádné jiné podklady než ty, které vzešly z nezákonné kontroly.

IV. Posouzení věci soudem

10. Soud se, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ř. s.“) bez nařízení jednání, v mezích žalobních bodů zabýval tím, zda lze na základě zjištěného skutkového stavu dospět k závěru o nečinnosti žalovaného, přičemž shledal, že **žaloba není důvodná**.

11. Podle § 79 odst. 1 zákona s. ř. s. se může ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.
12. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala vydání rozhodnutí o odvolání proti dodatečným platebním výměrům na daň z příjmů právnických osob a na daň z přidané hodnoty. Skutečnost, že rozhodnutí o odvolání proti dodatečným platebním výměrům je „rozhodnutím ve věci samé“ ve smyslu § 79 odst. 1 daňového řádu, jehož vydání se lze domáhat nečinnostní žalobou, není mezi stranami sporná. Současně žalobkyně doložila, že dala nadřízenému správci daně (Generálnímu finančnímu ředitelství) neúspěšný podnět k ochraně před nečinností žalovaného dle § 38 daňového řádu.
13. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 22. 6. 2017 podala žalobkyně odvolání proti shora vymezeným dodatečným platebním výměrům, které doplnila podáními ze dne 19. 11. 2017 a ze dne 12. 12. 2017. V doplnění odvolání ze dne 12. 12. 2017 žalobkyně mimo jiné poukázala na existenci rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 11. 2017, č. j. 51 A 37/2017-29, dle něhož *„bylo zahájení a provedení daňové kontroly dne 29. 10. 2015 za zdaňovací období listopad 2010 až listopad 2013 v rozsahu odpočtu DPH uplatněného na základě faktur společnosti RAXAND, s. r. o. a daně z příjmů právnických osob za rok 2012 a 2013 Finančním úřadem pro Jihočeský kraj nezákonné.“* Téhož dne podala žalobkyně u žalovaného podnět na ochranu před nečinností, v němž namítala, že o odvolání proti dodatečným platebním výměrům nebylo dosud rozhodnuto, ačkoli věc již byla vyřešena rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 11. 2017, č. j. 51 A 37/2017-29. Dne 13. 12. 2017 požádal žalovaný Generální finanční ředitelství o prodloužení lhůty k vyřízení odvolání na dani z příjmů právnických osob o 6 měsíců, čemuž Generální finanční ředitelství vyhovělo a lhůtu k vyřízení odvolání prodloužilo do 27. 6. 2018. Dne 28. 12. 2017 Generální finanční ředitelství odložilo podnět žalobkyně na ochranu před nečinností, jelikož dospělo k závěru, že žalovaný není nečinný. Dne 10. 1. 2018 žalovaný požádal Generální finanční ředitelství o prodloužení lhůty k vyřízení odvolání na dani z přidané hodnoty o 3 měsíce, čemuž Generální finanční ředitelství vyhovělo a lhůtu k vyřízení odvolání prodloužilo do 13. 4. 2018.
14. Mezi stranami není sporu o tom, že do dne rozhodnutí soudu nebylo o odvolání proti předmětným dodatečným platebním výměrům rozhodnuto, sporná však zůstává otázka, zda žalovaný je či není nečinný. Žalobkyně má za to, že na základě rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 11. 2017, č. j. 51 A 37/2017-29, bylo možné o odvolání proti platebním výměrům neprodleně, bez meritorního přezkumu rozhodnout, a pokud tak žalovaný neučinil, je nečinný. Žalovaný naopak trvá na tom, že na základě předmětného rozsudku soudu není důvod dodatečné platební výměry automaticky rušit a rezignovat na meritorní přezkoumání věci. Považuje za legitimní, pokud pro vyhodnocení podkladů pro rozhodnutí, posouzení obsahu doplnění odvolání, resp. obsahu rozsudku soudu a jeho dopadu na řešenou kauzu vyžaduje odvolací orgán nezbytný časový prostor.
15. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného i Generálního finančního ředitelství, že žalovaný při vyřízení odvolání ze dne 22. 6. 2017 proti dodatečným platebním výměrům nečinný nebyl a není.
16. Daňový řád výslovně nestanoví lhůtu, v níž má být vydáno rozhodnutí o odvolání. Pro vyřizování odvolání a jiných typů podání vydalo Ministerstvo financí s účinností ode dne

1. 2. 2016 Pokyn č. MF-5 (dále jen „pokyn“) publikovaný ve Finančním zpravodaji č. 5/2015 a dostupný na www.mfcr.cz. Účelem lhůt stanovených pokynem je zejména minimalizovat disproporce mezi jednotlivými správci daní při vyřizování podání z hlediska jejich délky. Lhůty v tomto pokynu jsou stanoveny s ohledem na běžnou náročnost jednotlivých úkonů při správě daní a jsou akceptovány jak orgány finanční správy, tak správními soudy, jako „lhůty obvyklé“ ve smyslu ust. § 38 daňového řádu.
17. Podle čl. I bodu 1 písm. a) pokynu je lhůta pro vydání rozhodnutí o odvolání dle ust. § 116 odst. 1 daňového řádu, s výjimkou případů uvedených v bodu 2 písm. d) téhož pokynu stanovena v délce 6 měsíců. Odvolání žalobkyně bylo podáno dne 22. 6. 2017, posledním dnem této šestiměsíční lhůty pro vyřízení odvolání bylo tedy datum 22. 12. 2017.
 18. Podle čl. II bodu 4 pokynu je-li podání doplněno a toto doplnění je správcem daně doručeno jeden měsíc a méně před uplynutím lhůty stanovené v čl. I pokynu, lhůta pro vyřízení podání se prodlužuje o jeden měsíc ode dne doručení doplnění správnímu orgánu příslušnému k rozhodnutí. Žalovanému bylo dne 12. 12. 2017 doručeno doplnění odvolání, čímž došlo k prodloužení lhůty pro vyřízení odvolání o jeden měsíc, tj. do 12. 1. 2018.
 19. Soud se neztotožnil s argumentací žalobkyně, že doplněním odvolání ze dne 12. 12. 2017 byl žalovaný pouze informován o skutečnosti, kterou zná z úřední povinnosti, takže nebyl důvod pro prodloužení lhůty pro vyřízení odvolání. Jak vyplývá z předmětného rozsudku, žalovaný nebyl účastníkem soudního řízení vedeného u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 51 A 37/2017 (tím byl Finanční úřad pro Jihočeský kraj), tudíž mu tento rozsudek nebyl doručován a o jeho existenci se žalovaný dozvěděl až z podání žalobkyně ze dne 12. 12. 2017. Doplnění odvolání navíc obsahovalo i jiné argumenty než pouhý odkaz na existenci předmětného rozsudku krajského soudu. Soud tedy neshledal důvod, proč by se v daném případě nemělo aplikovat obecné pravidlo vyplývající z čl. II bodu 4 pokynu, dle něhož se v případě doplnění odvolání prodlužuje lhůta pro vydání rozhodnutí o jeden měsíc.
 20. Šestiměsíční obvyklá lhůta prodloužená o jeden měsíc byla stanoviskem Generálního finančního ředitelství prodloužena – v případě odvolání proti dodatečným platebním výměrům na daň z přidané hodnoty do 13. 4. 2018, v případě odvolání proti dodatečným platebním výměrům na daň z příjmů do 27. 6. 2018.
 21. Soud takto prodlouženou lhůtu považuje s ohledem na okolnosti případu za adekvátní. Vzhledem k tomu, že žalobkyně těsně před uplynutím lhůty pro vyřízení odvolání dle pokynu Ministerstva financí dvakrát doplnila odvolání o nové skutečnosti, u nichž není vyloučeno, že mohou mít vliv na posouzení věci, bylo třeba, aby žalovaný tato nově obdržená podání řádně vyhodnotil v kontextu se zbytkem značně rozsáhlého spisového materiálu, a důkladně posoudil jejich dopad na šetřenou věc. Je zcela legitimní, pokud žalovaný jednak z důvodu složitosti věci, jednak s ohledem na doplnění podání vyžaduje k řádnému posouzení celého případu určitý časový prostor nad rámec lhůty obvyklé vyplývající z pokynu ministerstva. Prodloužení obvyklé šestiměsíční lhůty o další tři, resp. šest měsíců nepovažuje soud za nijak excesivní.
 22. Soud nepřisvědčil námitce, že prodloužení lhůty pro vyřízení odvolání do 27. 6. 2018 nebylo nijak odůvodněno.
 23. Ze žádosti žalovaného o prodloužení lhůty k vyřízení odvolání proti rozhodnutí o doměření daně z příjmů právnických osob ze dne 13. 12. 2017 i ze stanoviska Generálního

finančního ředitelství ze dne 20. 12. 2017, kterým byla lhůta k vyřízení odvolání prodloužena do 27. 6. 2018, vyplývá, že důvodem žádosti o prodloužení lhůty byla skutečnost, že se jedná o posouzení rozsáhlého spisového materiálu a složité problematiky. Generální finanční ředitelství výslovně uvedlo, že *„odvolací orgán musí přezkoumat rozsáhlý spisový materiál a velké množství důkazních prostředků. V odvolacím řízení je nutné především posoudit, zda výše změny vyměřené daně z příjmů je správná, a vyhodnotit, zda prvostupňovému správci daně vznikly důvodné pochybnosti v souladu s ust. § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Zvláště komplikované se jeví pro odvolací orgán zhodnocení rozporů mezi tvrzením daňového subjektu a skutečnostmi zjištěnými správcem daně. V této souvislosti bude odvolací orgán provádět dokazování i případným dalším šetřením v rámci odvolacího řízení k doplnění podkladů, především musí posoudit, zda je správný právní názor správce daně související s posuzováním svědeckých výpovědí a námitkou daňového subjektu týkající se uspořádání a fungování dodavatelské společnosti, včetně způsobu, jakým společnost realizovala svůj smluvní závazek k uskutečnění reklamy.“* Generální finanční ředitelství uzavřelo, že odvolací orgán musí nejen posoudit množství důkazního materiálu, ale je nutno vyhodnotit jednotlivá zjištění s odkazem na ust. § 8 odst. 1 daňového řádu, případně provést doplňovací šetření. Není tedy pravda, že by žalovaný a Generální finanční ředitelství neuvedli, v čem spočívala složitost věci a z jakých důvodů bylo třeba prodloužit lhůtu k vyřízení odvolání.

24. Řádně odůvodněná byla rovněž žádost o prodloužení lhůty k vyřízení odvolání proti rozhodnutím o doměření daně z přidané hodnoty ze dne 10. 1. 2018, které Generální finanční ředitelství vyhovělo a lhůtu pro vyřízení odvolání prodloužilo o 3 měsíce, tj. do 13. 4. 2018. Žalovaný v žádosti argumentoval značnou rozsáhlostí spisového materiálu (cca 160 písemností) a nutností zhodnocení závěrů prvostupňového správce daně ve světle závěrů judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se prokazování oprávněnost nároku na odpočet daně. Kromě toho žalovaný poukázal na doplnění odvolání ze dne 19. 11. 2017 a ze dne 12. 12. 2017, v nichž žalobkyně poukázala na nejnovější judikaturu Nejvyššího správního soudu vážící se k uplatnění nároku na odpočet daně a na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 11. 2017, č. j. 51 A 37/2017-29. Žalovaný zdůraznil, že musí nově přichozí podání řádně vyhodnotit, a to v kontextu s celým spisovým materiálem a důkladně posoudit jejich dopad na šetřenou věc.
25. Soud má za to, že žalobkyně vycházela z mylného předpokladu, že rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 11. 2017, č. j. 51 A 37/2017-29, byl „problém vyřešen“ a žalovanému nic nebránilo o odvolání neprodleně rozhodnout. V citovaném rozsudku krajský soud konstatoval, že *„zahájení a provedení daňové kontroly dne 29. 10. 2015 za zdaňovací období listopad 2010 až listopad 2013 v rozsahu odpočtu DPH uplatněného na základě faktur společnosti RAXAND, s. r. o. a daně z příjmů právnických osob za rok 2012 a 2013 Finančním úřadem pro Jihočeský kraj bylo nezákonné“*. Krajský soud v Českých Budějovicích tedy tímto rozsudkem toliko deklaroval nezákonnost zahájení a provedení daňové kontroly, nijak se však nevyjadřoval k zákonnosti dodatečných platebních výměrů. Z rozsudku nelze bez dalšího dovodit, že by na jeho základě bylo nutné automaticky, bez ohledu na ostatní okolnosti případu, dodatečné platební výměry rušit. Otázka, zda a jaký vliv má v daném případě soudem deklarovaná nezákonnost daňové kontroly na zákonnost dodatečných platebních výměrů, je předmětem meritorního přezkumu dodatečných platebních výměrů v řízení o odvolání; právě do tohoto meritorního zhodnocení celé věci spadá i shora uvedená doplňující argumentace žalobkyně opírající se o judikaturu Nejvyššího správního soudu (v tomto ohledu soud pro úplnost odkazuje i na závěry

vyslovené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014-55, publikovaného pod č. 3566/2017 Sb. NSS, zejména jeho body 51 a 52, z nichž plyne, že rozhodnutí správního soudu v řízení o zásahové žalobě dle § 82 a násl. s. ř. s. o zákonnosti daňové kontroly bez dalšího nepředznamenává rozhodnutí soudu o věci samé). Bude na žalovaném, aby tuto otázku v rámci odvolacího řízení řádně posoudil, k tomu je třeba mu poskytnut dostatečný časový prostor. S ohledem na povahu řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti přitom není na místě, aby zdejší soud předjímal posouzení této otázky v rámci tohoto řízení. Z tohoto důvodu se soud nezabýval argumenty uplatněnými v žalobě, v nichž žalobkyně namítá, z jakých důvodů byl žalovaný povinen dodatečné platební výměry zrušit.

V. Závěr a náklady řízení

26. Po provedeném řízení soud neshledal žalovaného nečinným, pročez žalobu dle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Nadto žalovaný náhradu nákladů řízení ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. dubna 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu